

کره شمالی

عنوان و نام پدیدآور: کره شمالی / دبرا ای. میلر، ترجمه مهدی حقیقت خواه.

مشخصات نشر: تهران: ققنوس، ۱۳۹۴.

مشخصات ظاهری: ۱۴۳ ص: مصور.

فروش: مجموعه ملل؛ ۲۰.

شابک: ۹۷۸-۲۲۹-۸-۶۰۰-۲۷۸.

وضعیت فهرست نویسی: فیبا

یادداشت: عنوان اصلی: North Korea, c2004.

یادداشت: کتابنامه.

یادداشت: نمایه.

موضوع: کره شمالی - تاریخ

موضوع: کره شمالی - سیاست و حکومت

موضوع: کره - تاریخ

شناسه افزوده: میلر، دبرا ا.، ۱۹۵۳-، ویراستار

.Miller, Debra A.

شناسه افزوده: حقیقت خواه، مهدی، ۱۳۲۶-، مترجم

رده بندی کنگره: ۴ ۱۳۹۴/DS ۹۲۵

رده بندی دیوبی: ۹۵۱/۹۳

شماره کتاب شناسی ملی: ۳۹۷۷۱۴۸

کره شمالی

دبرا ای. میلر

ترجمه مهدی حقیقت خواه

این کتاب ترجمه‌ای است از:

North Korea
Debra A. Miller
Lucent Books, 2004

انتشارات ققنوس

تهران، خیابان انقلاب، خیابان شهداي راندارمری،
شماره ۱۱۱، تلفن ۰۶۰ ۸۶ ۴۰ ۴۰

* * *

دبرا ای. میلر

کره شمالی

ترجمه مهدی حقیقت خواه

چاپ اول

۱۱۰۰ نسخه

۱۳۹۴

چاپ شمشاد

حق چاپ محفوظ است

شابک: ۹۷۸ - ۶۰۰ - ۲۷۸ - ۲۲۹ - ۸

ISBN: 978 - 600 - 278 - 229 - 8

www.qoqnoos.ir

Printed in Iran

فهرست

پیشگفتار: در درس در سرزمین آرامش با مدادی.....	۷
۱. سرزمینی کوهستانی	۱۳
۲. تاریخ پربار کره	۲۹
۳. کره شمالی کمونیست	۴۵
۴. ریشه های فرهنگی و مذهبی کره شمالی	۶۱
۵. زندگی و فرهنگ در کره شمالی امروزی	۷۵
۶. کره شمالی در تنگنا	۹۳
پیگفتار مترجم	۱۱۱
نکاتی درباره کره شمالی	۱۱۷
یادداشت ها	۱۲۱
گاهشمار	۱۲۳
برای مطالعه بیشتر	۱۲۹
آثار مرجع	۱۳۱
نمایه	۱۳۷

پیشگفتار

در در سر در سر زمین آرامش بامدادی

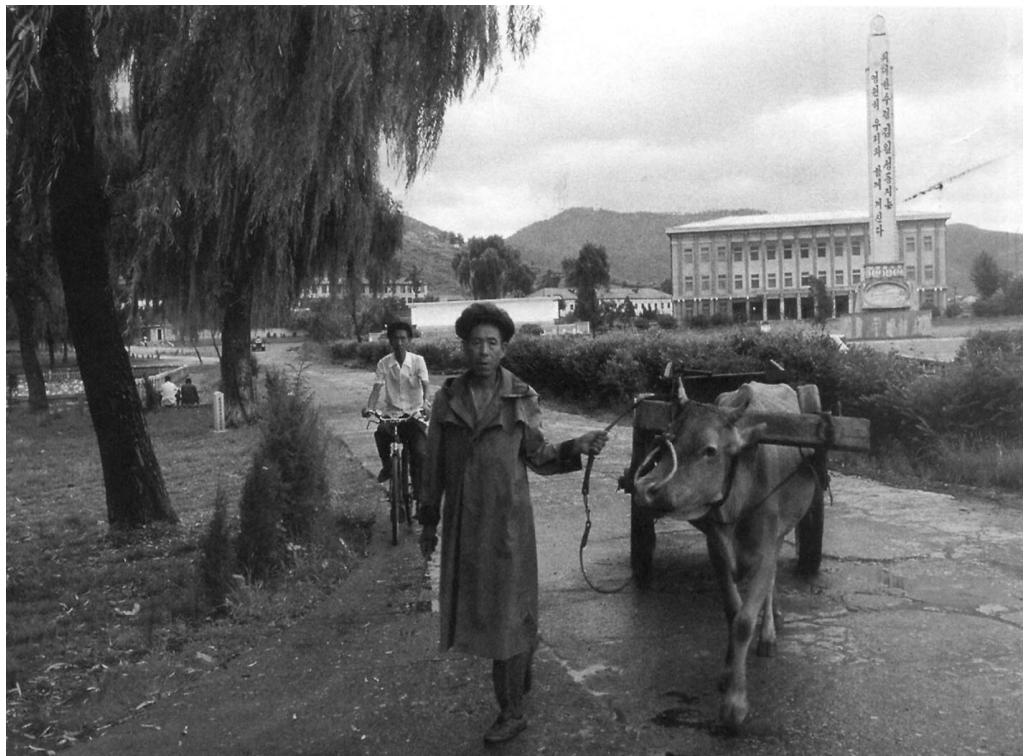
بنا بر یک افسانه باستانی کره‌ای، کره سر زمین آرامش بامدادی است؛ محل صلح، آرامش و زیبایی. کرۀ باستان بعدها، پس از آن‌که با هجوم مکرر بیگانگان رویه رو شد، خود را از نفوذ تقریباً همه بیگانگان دور نگه داشت و به همین سبب «پادشاهی عزلت‌گزیده» نام گرفت. امروزه، با این‌که بخش‌هایی از کرۀ شمالی همچنان به راستی زیباست و این کشور تقریباً به طور کامل از جهان خارج منزوی است، اما نه در صلح است و نه در آرامش، بلکه یکی از سرکش‌ترین، سیزده‌جوت‌ترین، و دَمدمی‌ترین کشورهای جهان شناخته می‌شود.

شبۀ جزیره کره در شمال شرقی آسیا واقع شده و طی پنج هزار سال تاریخ خود همواره یک پارچه بوده است. اما در ۱۹۱۰ ژاپن کره را مستعمرۀ خود ساخت، که سرآغاز یک دورۀ چهل ساله بهره‌کشی از کره‌ای‌ها و سرکوب وحشیانه آن‌ها بود. پس از شکست ژاپن در جنگ جهانی دوم، ایالات متحده و اتحاد شوروی کره‌ای‌ها را از سلطه ژاپنی‌ها آزاد کردند، اما این شبۀ جزیره به دو کشور جداگانه تقسیم شد. بدین ترتیب، کرۀ شمالی به یک کشور کمونیستی تحت حمایت شوروی تبدیل شد و رسماً «جمهوری دموکراتیک خلق کره» نام گرفت.

تقسیم تحمیلی کرۀ به دست قدرت‌های خارجی در رویکردها و

سیاست‌های کره شمالی امروزی نقش بسزایی داشته است. مثلاً، هدف عمده سیاست خارجی کره شمالی از بدء تأسیس اتحاد مجدد با کره جنوبی بوده است. حمله کره شمالی به کره جنوبی در ۱۹۵۰، به منظور ادغام اجباری دو کشور از راه نظامی، باعث شروع «جنگ کره» شد. دخالت آمریکا و اتحاد شوروی (و بعداً، چین) در این جنگ سرآغاز کشمکش بین‌المللی بین آن‌ها بود. هرچند کره شمالی در این جنگ به هدفش که اتحاد مجدد دو کره بود دست نیافت، به تقویت ارتش خود پرداخت و به برنامه‌ریزی برای وحدت دو کره ادامه داد. این طرح‌ها به شکل جنگ چریکی چنددهه‌ای علیه کره جنوبی درآمد که مشخصه‌اش اعمال خشونت‌آمیز و خرابکاری بود. این بخشی از راهبرد بی‌ثبات‌سازی کره جنوبی و برانگیختن انقلابی بود که امید می‌رفت کره را در زیر لوای یک حکومت کمونیستی متحده سازد.

هرچند کره شمالی کشوری کمونیست و سنتیزه‌جو به شمار می‌آید، اکثریت قاطع جمعیت آن با کار کشاورزی زندگی ساده‌ای را می‌گذراند.

دولت کره شمالی در صد بالایی از منابع کشور را به ارتضی اختصاص می‌دهد. این کشور مقام پنجم را در میان نیروهای مسلح بزرگ دنیا دارد است.

در این مدت، که بیش از نیم قرن از پایان جنگ کره می‌گذرد، کره شمالی به یک دیکتاتوری کمونیستی از نوع کره‌ای، تبدیل شد، اما وابسته به کمک و حمایت اتحاد شوروی [تا زمان فروپاشی آن]. کیم ایل سونگ، «رهبر کبیر» کره شمالی، با درآمیختن عقاید کمونیستی و ارزش‌های سنتی کره در قالب یک تئوری سیاسی موسوم به جوچه،¹ کشوری ایجاد کرد که مردمش کاملاً از جهان منزوی‌اند. دولت تمام عرصه‌های فرهنگ و تقریباً همه وجوده زندگی روزمره را کنترل می‌کند، و وفاداری به رژیم و قدرت نظامی از هر چیز دیگری مهم‌تر و ستوده‌تر است. در کره شمالی، تأثیرات فرهنگی کره باستان و آداب و رسوم سنتی کره‌ای پس از کیش شخصیت کیم ایل سونگ در جایگاه دوم قرار گرفت. پس از مرگ کیم ایل سونگ و به قدرت رسیدن پسرش کیم جونگ ایل، کره شمالی همه این ویژگی‌ها را حفظ کرد.

پس از فروپاشی اتحاد شوروی و بسیاری دیگر از کشورهای کمونیستی در اوایل دهه ۱۹۹۰، کره شمالی یکی از آخرین کشورهای کمونیستی باقیمانده در جهان شد. در نتیجه، کره شمالی امروزی، عمدتاً به سبب از دست دادن کمک‌های حیاتی اتحاد شوروی پس از انحلال آن، با مشکلات حاد اقتصادی رویه رو شده که گرسنگی فراگیر و خامت وضع جامعه‌اش را در پی داشته است. کره شمالی، با وجود نیاز شدیدش به کمک‌های بین‌المللی، حاضر نشده از انزوايش دست بردارد یا به انجام اصلاحات اقتصادی اساسی بپردازد. همچنان منابع ناچیزش را به هدف‌های نظامی اختصاص می‌دهد و مقام پنجم را به لحاظ وسعت نیروهای مسلحش در دنیا حفظ می‌کند. افزون بر آن، با وجود برخی تلاش‌های محدود برای ایجاد درگیری با کره جنوبی، با اکثر کشورهای دیگر از در رویارویی وارد می‌شود، تهدید به خشونت و جنگ می‌کند، خارجیان را شر و شیطان جلوه می‌دهد، و در مذاکرات و دیگر روابطش ستیزه‌جویانه عمل می‌کند.

در واقع، کره شمالی در سال‌های اخیر با تلاش برای تولید سلاح‌های هسته‌ای و دیگر سلاح‌های کشتار جمعی و با فروش موشک‌ها و فناوری موشکی به کشورهای دیگر بحران‌های بین‌المللی ایجاد کرده است. ایالات متحده و دیگر کشورها چنین آعمالی را تهدیداتی نه تنها علیه کره جنوبی و آسیا، بلکه همچنین علیه صلح جهانی تلقی می‌کنند. مثلاً، در ۱۹۹۴ شواهدی یافت شد که نشان می‌داد کره شمالی برخلاف معاهداتی که امضا کرده بود، مشغول تولید سلاح هسته‌ای است، با این حال، این کشور اجازه بازرگانی بین‌المللی را از مراکز هسته‌ای اش نداد. گفتگوها با ایالات متحده بحران را تخفیف داد و کره شمالی موافقت کرد، در ازای دریافت سوخت و کمک در ساخت راکتورهای آب سبک برای تولید برق، به برنامه ساخت سلاح‌های هسته‌ای اش پایان دهد. اما مشکل هسته‌ای در اکتبر ۲۰۰۲ از نو سر برآورد؛ هنگامی که کره شمالی به ایالات متحده اطلاع داد که دارد روی دومین برنامه تولید سلاح‌های هسته‌ای کار می‌کند. از آن پس، کره شمالی به سبک و سیاق تحریک‌آمیز معمول خود،

با آغاز به کار دوباره نیروگاه‌های هسته‌ای خود و اعلام این‌که هم‌اینک سلاح‌های هسته‌ای را تولید کرده است، بحران را دامن زد. بدین ترتیب، کره شمالی، در آغاز قرن بیست و یکم، در نقطه عطف و حساس تاریخ و فرهنگ خود ایستاده است. اقتصادش در حال فروپاشی است، مردمش گرسنگی می‌کشند، بسیاری از سنت‌هایش از دست رفته، و دولتش، زیر فشار جامعه بین‌المللی به سبب رویکرد نظامی‌گرانه‌اش، با تنگناهای دشوار بسیاری روبروست. گرینش‌هایش مشخص خواهد کرد که آیا می‌تواند سرانجام مشکلاتش را حل کند، با جهان خارج از نو ارتباط برقرار کند، و شاید روزی میراث صفا و «آرامش بامدادی» کره باستان را بازیابد.

سرزمینی کوهستانی

کره شمالی، واقع در شبه جزیره کره در آسیای شمال شرقی، کشوری بسیار زیبای است که عمدهاً کوهستانی و ساحلی است. این کشور کوچک را کشورهای بزرگتر و بسیار قدرتمندتر احاطه کرده‌اند: در غرب با چین و در شمال با روسیه هم مرز است، و رژیم درست در آن سوی دریای ژاپن واقع است. از زمانی که شبه جزیره کره در پایان جنگ جهانی دوم تقسیم شد، کره شمالی بخش شمالی شبه جزیره را اشغال کرده و کره جنوبی دقیقاً بخش جنوبی را. این موقعیت و جغرافیا فرهنگ، زبان و نگرش سیاسی کره‌ای متمایزی را ایجاد کرده که امروزه در فرهنگ و سیاست کره شمالی نمایان است.

کوه‌ها، دره‌ها و دشت‌ها

شبه جزیره کره یک برآمدگی آتشفسانی و کوهستانی از گستره خشکی آسیای شمال شرقی است. ساحل غربی شبه جزیره با دریای زرد و ساحل شرقی اش با دریای ژاپن هم مرز است. سرتاسر شبه جزیره تنها حدود ۹۶ کیلومتر طول و ۲۴۰ کیلومتر عرض دارد – تقریباً به اندازه بریتانیا. کره شمالی حدود ۵۵ درصد این سرزمین را در نیمه شمالی شبه جزیره در بر می‌گیرد – [تقریباً به اندازه استان فارس. – م.].

بر جسته‌ترین ویژگی جغرافیایی کره شمالی کوه‌ها و دره‌های باریک و

عمیق آن است. در واقع، حدود ۸۰ درصد خاک کشور را کوهستان‌ها و نواحی مرتفع تشکیل می‌دهند که چندین هزار سال قبل به سبب فعالیت‌های آتشفسانی پدید آمده‌اند. چنان‌که در مطالعه‌ای از کره شمالی در کتابخانه کنگره [ایالات متحده] آمده: «نخستین دیدار کنندگان اروپایی کره گفته‌اند که این کشور، به سبب وجود رشته‌کوه‌های پیاپی‌ای که شبه‌جزیره را قطعه قطعه کرده‌اند، به دریایی به شدت طوفانی با موج‌های سنگین، شبیه است.»^(۱)

بلندترین رشته‌کوه‌ها در منطقه اطراف کوه پائکتو^۱ نزدیک مرز چین است که رشته‌کوه‌های هامگ‌یانگ^۲ نامیده می‌شود. هرچند کوه پائکتو، بلندترین کوه کره شمالی، ۲۷۴۴ متر ارتفاع دارد، اکثر قله‌های این رشته‌کوه‌ها تقریباً بین ۱۳۷۰ تا ۱۹۸۰ متر از سطح دریا ارتفاع دارند. دیگر رشته‌کوه‌ها شامل نانگنیم^۳، واقع در بخش شمال مرکزی کشور؛ کانگنام^۴، که در امتداد مرز چین کشیده شده؛ و تائے‌باک^۵ نزدیک کره جنوبی، که آب‌پخشان اصلی کره شمالی را شکل می‌دهد، می‌شوند. اما کره شمالی، با وجود کوهستان‌های آتشفسانی متعددش، بخشی بسیار پایدار از پوسته زمین است و به ندرت زمین‌لرزه در آن رخ می‌دهد.

کوه‌های کره شمالی به خاطر چشم‌اندازهای زیبایی‌شان مشهورند. مثلاً، کومگانگ-سان^۶ (به معنای «کوه الماس»)، که در رشته‌کوه‌های تائے‌باک واقع

کوه پائکتو، بلندترین کوه کره شمالی

کوه پائکتو – به زبان کره‌ای به معنای کوه سرسفید – بلندترین کوه در کره شمالی است. کره‌ای‌ها آن را مقدس می‌پنداشتند و مدعی اند که زادگاه کیم ایل سونگ، «رهبر کبیر» کره شمالی، است. این کوه از دوران کره باستان وجود داشته و به عنوان محل پیدایش همه کره‌ای‌ها همواره ستایش و پرستش شده است. افزون بر آن، به نماد وحدت مجدد شبه‌جزیره کره تبدیل شده است، که رؤیایی کره‌ای‌ها چه در شمال و چه در جنوب، از زمان پایان جنگ جهانی دوم که در دو کشور مختلف از هم جدا شدند بوده است.

1. Mount Paektu

2. Hamgyong

3. Nangnim

4. Kangnam

5. Taebaek

6. Kumgang-san

این کوهستان منطقه وسیعی، بیش از شانزده هزار کیلومتر مربع نزدیک کرانه رود یالو بین کرۀ شمالی و چین، را در بر می‌گیرد و تا شمال منچوری در چین امتداد می‌یابد. در مرکز این کوهستان دریاچه موسوم به چونجی، یا «دریای آسمان»، به عرض ۳۲۰۰ متر وجود دارد. عقیده بر این است که این دریاچه پس از یک فوران آتشفسانی در ۱۵۹۷ شکل گرفت، هنگامی که دهانه آتشفسان با آب پُر شد. عمق دریاچه حدود ۳۸۵ متر است؛ عمیق‌ترین دریاچه در جهان، با کرانه‌هایی با شیب تند که با آب زلال باران و برف ذوب شده پُر می‌شود، و چین آب آن را به عنوان آب معدنی آشامیدنی صادر می‌کند. این کوه ۲۷۴۴ متر ارتفاع دارد و غیرقابل سکونت است. و به سبب ارتفاع و وسعتش به مرز طبیعی بین چین و کره تبدیل شده است. کوه پائکتو در ۱۹۸۹ یک منطقه حفاظت شده زیست گره شناخته شد، که عمدتاً برای حفظ فرایندهای طبیعی زیست‌شناسی چه در سطح ملی و چه در سطح بین‌المللی از آن مراقبت می‌شود.

دریاچه‌ای به عرض
۳۲۰۰ متر در مرکز
کوهستان پائکتو.

شده، یکی از مشهورترین کوه‌های آسیاست که قله‌های گرانیتی ناهموار بسیاری دارد که در آفتاب می‌درخشند. در نقاشی‌ها، اشعار و نوشته‌های متعددی از این کوه ستایش شده است. این کوه همچنین یکی از مقدس‌ترین مکان‌ها در کره است و طی قرن‌های بسیار نوعی گلزار روحانی بوده است. دشت‌های کره شمالی، تنها مناطقی که برای سکونت و کشاورزی واقعاً مناسب‌اند، تنها بخش کوچکی از کل مساحت کشور را تشکیل می‌دهند. بسیاری از این دشت‌ها در غرب کره شمالی در امتداد خط ساحلی واقع‌اند. در شرق، کوه‌ها کاملاً به داخل دریا کشیده شده‌اند و فضای مسطح چندانی برای سکونت باقی نگذاشته‌اند. افزون بر آن، بسیاری از دشت‌های کره شمالی،

به ویژه در شرق، تنها تکه‌های باریک زمین‌اند که بین تپه‌ها و کوه‌های بلند گیر افتاده‌اند. پیونگ‌یانگ و چایریانگ بزرگ‌ترین دشت‌ها هستند که مساحت هر کدام حدود ۳۱۰ کیلومتر مربع است.

گرچه کره شمالی نه ایالت جداگانه دارد، می‌توان آن را به سه منطقه اصلی تقسیم کرد: پیونگ-آن-دو^۱ در شمال غربی (که منطقه کوانسو^۲ نیز نامیده می‌شود)، هامگ‌یانگ-دو^۳ در شمال شرقی (که کوانبوک^۴ نیز نامیده می‌شود)، و هوانگ‌های-دو^۵ در جنوب کشور. پیونگ‌یانگ، پایتخت کره شمالی، در ایالت پیونگ-آن-دو یا منطقه کوانسو واقع شده است. این منطقه بیشترین زمین‌های مسطح کشور را داراست و منطقه اصلی کشاورزی کشور است. منطقه کوانبوک، بر عکس، خیلی کوهستانی است و مرکز معدن کاولی و جنگل‌کاری است. سومین منطقه جغرافیایی، ایالت هوانگ‌های-دو، در جنوب ایالت پیونگ-آن-دو و در مرزهای کره جنوبی واقع شده است.

رودها، دریاچه‌ها و خط ساحلی

جاداب‌ترین ویژگی کره شمالی، پس از کوه‌هایش، خط ساحلی تقریباً ۲۴۹۰ کیلومتری آن است. ویژگی خط ساحلی غربی کشور بریدگی‌ها و ناهمواری‌های متعدد و وجود جزایر کوچک بسیار است. خط ساحلی شرقی، بر عکس، با کرانه‌های شب‌دار مشخص می‌شود و دارای چند جزیره است. گرچه ساحل شرقی دارای چند بندر است، اکثر بندرهای کارآمد در ساحل غربی‌اند. اما بنادر غربی از نوسانات نسبتاً شدید جزر و مد، که گاهی ممکن است تا ده متر بالا و پایین شوند، آسیب می‌یابند. جزرها غالباً کشته‌ها و قایق‌ها را به گل می‌نشانند. در سال ۱۹۶۹ مدها چنان بزرگ بودند که سیلان دهشتناکی به راه انداختند که وارد خشکی شد و تا پیونگ‌یانگ، پایتخت، رسید و خسارت وارد کرد و راه خود را تا رود تائه‌دونگ گشود. بندرهای مهم در امتداد ساحل شرقی شامل اونگی، چونگ‌جین، سونگ‌جین، و ونسان می‌شوند. در ساحل غربی، نامپو و چین‌نامپو بزرگ‌ترین بنادرند، که دومی مرکز تجارت با چین است.

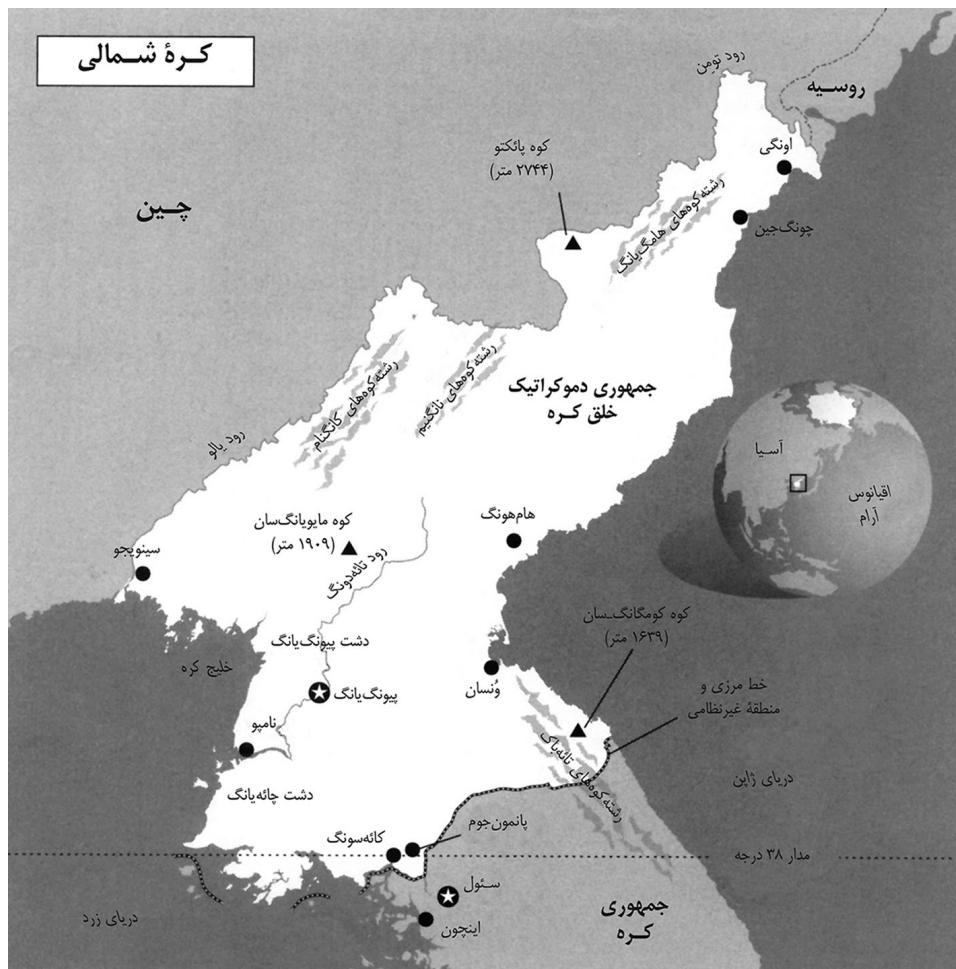
1. P'yong-an-do

2. Kwando

3. Hamgyong-do

4. Kwanbuk

5. Hwanghae-do

کره شمالی سه رود عمده دارد: رود یالو که مرز شمال غربی با چین را تشکیل می‌دهد، رود تومن که مرز شمال شرقی با روسیه را تشکیل می‌دهد، و رود نائه دونگ که در پیونگیانگ جریان می‌یابد. تقریباً همه رودهای کشور از کوهستان‌ها سرچشمه می‌گیرند و به غرب به دریای زرد روان می‌شوند. فقط رود تومن به شرق به سوی دریای ژاپن سرازیر می‌شود.

رودهای کره عمدهاً کوتاه، کم عمق و خروشان‌اند و فقط بخشی از هریک از سه رود عمده قابل کشتیرانی است. با وجود این، این رودها راه‌های آبی برای بازارگانی (به‌ویژه رود تائه‌دونگ) و همین‌طور آب برای

کشاورزی و نیروی برق‌آبی فراهم می‌آورند. کره شمالی از نعمت تقریباً ۱۲۴ چشمه آب معدنی و چشمه آب گرم و همین طور تعدادی دریاچه کوچک نیز برخوردار است.

همانند بسیاری از کشورهای صنعتی، زیاله‌های صنعتی منابع آبی کره شمالی را آلوده کرده‌اند. با وجود این واقعیت که رود تائه دونگ منبع عمده آب آشامیدنی مردم پیونگیانگ است، هم این رود و هم رود تومن آلوده و برای آشامیدن ناسالم محسوب می‌شوند. آلودگی به گسترش بیماری‌های ناشی از آب نظیر اسهال خونی و وبا کمک کرده و در جمعیت آبریان تأثیر شدیدی داشته است. به همین ترتیب، آب‌های فلات قاره در هردو دریاچه‌ای زاپن و دریای زرد با فلزات سنگین و نفت رهاشده از سوی کارخانه‌ها در شهرهایی چون ونسان و هامونگ، و از فاضلابی که از معادن به دریا می‌ریزند، آلوده شده‌اند. بسیاری از ماهیان و جانداران دریایی آسیب دیده یا در معرض نابودی قرار گرفته‌اند.

منابع کانی و انرژی

کره شمالی، به برکت کوهستان‌ها و رودهایش، از منابع کانی و نیروی برق‌آبی فراوانی برخوردار است. منابع کانی کشور شامل زغال‌سنگ، سُرب، تنگستن، منیزیم، سنگ‌آهن، مس، طلا، پیریت، نمک، و فلئوریت می‌شود. استخراج این کانی‌ها، به همراه نیروی برق‌آبی، شالوده توسعهٔ صنعتی کره شمالی را از جنگ جهانی دوم به بعد تشکیل داده‌اند. به لحاظ تاریخی، تولید صنعتی کشور بر صنایع سنگین، بهویژه فراورده‌هایی با کاربرد نظامی، متمرکز بوده است و صنایع سبک و تولید کالاهای مصرفی بسیار عقب مانده‌اند.

افزون بر آن، منابع زغال‌سنگ و آب کره شمالی به این کشور امکان داده تا به تولید انرژی الکتریکی بپردازد. کره نیروی برق‌آبی خود را در دوره اشغال ژاپنی‌ها توسعه داد؛ زمانی که کره شمالی بیش از ۹۰ درصد برق شب‌جزیره کره را تأمین می‌کرد. بعدها، در دهه ۱۹۷۰، کره شمالی بیشتر تمرکز خود را بر زغال‌سنگ گذاشت، که فراوان‌ترین منبع کانی

صنعتی شدن سریع و بی رویه کره شمالی و اتکای آن به سوخت زغالسنگ موجب آلودگی شدید هوا، آب و خاک این کشور شده است.

کشور است. در مورد دیگر منابع انرژی باید گفت کره شمالی اصلاً ذخایر نفتی داخلی ندارد و باید از کشورهای دیگر نفت وارد کند. دیگر منبع انرژی نیروی هسته‌ای است که کره شمالی از دهه ۱۹۸۰ به توسعه آن پرداخته است، اما هنوز سهم چندانی در نیروی برق کشور ندارد. در نتیجه، برق کره شمالی هنوز عمدتاً از نیروی برق آبی و زغالسنگ تأمین می‌شود. به عقیده کارشناسان، متأسفانه این اتکای به زغالسنگ و صنعتی

شدن سریع کره شمالی در قرن بیستم به آلودگی شدید هوا و خاک انجامیده است. از آن‌جا که در کارخانه‌های کره شمالی فیلتر یا دیگر ابزار جلوگیری از آلودگی نصب نشده، آلاینده‌هایی چون سولفور و مونوکسید کربن در هوا پخش می‌شود. افزون بر آن، انهدام بی‌مانع زباله‌های صنعتی، بهویژه در مناطق صنعتی، به انشاست آلاینده‌های سمی در خاک و آلودگی آب‌های سطحی انجامیده است. دولت کره شمالی با ندادن آمار و اطلاعاتی در این مورد هرگونه ارزیابی میزان این آلودگی را دشوار می‌سازد، اما می‌دانیم که دولت در ۱۹۸۶ قانون محافظت از محیط زیست را که به

منظور پرداختن به برخی از این مشکلات تدوین شده بود تصویب کرد.
اما آلودگی زیست محیطی در کره شمالی به سبب اتکای نسبی به نیروی
پاک برق‌آبی و به سبب تعداد نسبتاً کم خودروها و دیگر وسایل
حمل و نقل بنزینی، در مقایسه با دیگر کشورها، تا اندازه‌ای محدود است.

گیاهان و جانوران

کوهستان‌های کره شمالی، افزون بر کانی‌ها، جنگل‌هایی با انواع درختان و
زندگی گیاهی دارد. درختان شامل کاج فرنگی، سپیدار، بلوط، توسکا،
صنوبر، کاج، و تراد می‌شوند. در واقع، در اوایل دهه ۱۹۹۰، تقریباً ۸۰
درصد این کشور پوشیده از جنگل‌ها و بیشه‌زارها بود. اکثر این جنگل‌ها
در ایالت‌های کوهستانی هامگیانگ، یانگ‌گانگ، و چاگانگ واقع‌اند. این
منابع جنگلی در دوره اشغال کره از سوی ژاپنی‌ها، به سبب قطع بی‌رویه
درختان، به شدت آسیب دیدند، و کره شمالی طی نخستین سال‌های
موجودیت خود این نواحی را از نو جنگل‌کاری کرد. اما این تلاش‌ها در
دهه ۱۹۷۰ متوقف شد و اینک بسیاری از نواحی جنگلی به خاطر تأمین
آلوار و سوخت پوشش گیاهی خود را از دست داده‌اند.

به همین ترتیب، خطوط ساحلی، رودها، و دریاچه‌های فراوان کره
شمالی به صنایع شیلات آن کمک کرده است، هرچند به نظر می‌رسد این
صنعت نیز مانند درختان جنگلی رو به افول است. عمده نواحی
ماهیگیری در دریای ژاپن در شرق و در دریای زرد در غرب است. پولاک
(مطلوب‌اکثر کره‌ای‌ها)، ساردن، و ماهی مرکب ماهی‌های معمولی
آب‌های شرقی‌اند. مردم کره شمالی از غرب ماهی کوونیای زرد و ماهی
دُم‌پشمی و از آب‌های عمیق شاه‌ماهی (هُرْنِیگ)، گورماهی، اردک‌ماهی،
و ماهی دُم‌زرد صید می‌کنند. اما آلودگی، کمبود سوخت و نبود
سرمايه‌گذاری در تجهیزات، کشتی‌ها و تسهیلات سبب کاهش صید ماهی
در اواخر دهه ۱۹۸۰ و دهه ۱۹۹۰ شده است.

در مورد حیات وحش باید گفت، زمانی پستانداران بزرگ بومی نظیر
گوزن، خرس، پلنگ، بیر، و گرگ در کره شمالی زندگی می‌کردند، اما از
تعدادشان به طور فزاینده‌ای دارد کاسته و به مناطق جنگلی دورافتاده‌تر

محدود می شود. درنها، حواصیلها و نوک درازها (پرندگان کوچکی
شیوه آبچلیکها) از جمله پرندگان موجود در این سرزمین اند.

آب و هو ا

کره شمالی از آب و هوایی نسبتاً معتدل و چهار فصلِ متفاوت برخوردار است. اما آب و هوا در شب‌جزیره به سبب تأثیرات باد و باران‌های موسومی (طوفان‌هایی که با بارش بسیار سنگین همراه است)، کوهستان‌ها و کویران‌ها بسیار متغیر است.

مثلاً ساحل غربی، که رو به سوی آسیای قاره‌ای دارد، در طول سال در معرض تأثیرات باد و باران‌های خنک موسومی است، در حالی که ساحل شرقی به سبب رشته‌کوه‌های شیب‌دار از بادهای شمال غربی محافظت می‌شود. بخش شرقی کشور، به سبب جریان هوای گرم دریای شرقی، معمولاً چند درجه‌ای از ساحل غربی گرمتر است. افزون بر آن، بخش شمالی کشور به‌ویژه رشته‌کوه‌های شمالی، به سبب بادهای بسیار سردی که از سیبری می‌وزد، زمستان‌های طولانی و به شدت سردی دارد. مثلاً درجه حرارت در این کوهستان‌ها ممکن است به سرعت به زیر صفر برود و با طوفان برف سنگین همراه شود، در حالی که درجه حرارت پیونگ‌یانگ در ژانویه [دی‌ماه] بین ۱۳/۹ - ۲/۸ درجه سانتیگراد در نوسان است.

بر عکس، تابستان‌ها در سرتاسر کره شمالی، به سبب هوای مرطوبی که طوفان‌های بارانی از اقیانوس آرام می‌آورند، کوتاه، گرم و مرطوب است. درجه حرارت در ماه اوت [تیرماه] بین ۲۰ تا ۲۸/۹ درجه سانتیگراد در نوسان است. در کره شمالی در تابستان‌ها نیز باران زیادی می‌بارد. بیش از نیمی از بارش سالانه کشور ناشی از طوفان‌های بارانی بین ماه‌های ژوئن و سپتامبر [خرداد و شهریور] است. هوا در بهار و پاییز دلپذیرتر از سایر فصول است، درجه حرارت ملایم‌تر و بارش کمتر است.

کشاورزی

اما کره شمالی، با وجود پاران فراوان، با کمیود زمین‌های مناسب برای

کشاورزی و تولید مواد خوراکی روبه روست. تنها ۱۸ درصد کل زمین‌های کشور قابل کشت است. افزون بر آن، آب و هوا در کره شمالی متغیر است، گاهی بارش نامعمول صورت می‌گیرد، و خاک در سطح‌های مرتفع‌تر بایر و سترون است. بنابراین کشاورزی در زمین‌های پست ساحل غربی متمرکز است، جایی که زمین هموار است و باران کافی دریافت می‌کند و فصل کاشت طولانی‌تر از مناطق کوهستانی است. نواحی مرکزی و دیگر مناطق کوهستانی کره برای کشاورزی مناسب نیستند، اما دارای مناطق جنگلی هستند که از آن‌ها چوب و آلوار برداشت می‌شود. افزون بر آن، از دره‌های بین کوه‌ها برای چرای دام‌ها و نیز از درختان میوه آن استفاده می‌شود.

تمرکز اصلی برنامه‌های کشاورزی کره شمالی روی تولید برنج است که غذای اصلی کره‌ای‌هاست. سیب زمینی، گندم، جو، آرزن، جو دوسر، چاودار، و ذرت از جمله دیگر محصولات مهم‌اند. نواحی عمده تولید برنج در شهرستان‌های نزدیک پیونگ‌یانگ و هوانگ‌های واقع‌اند. باغ‌های میوه عمده‌ای در استان‌های هامگ‌یانگ [شمالی و جنوبی] در بخش شمال شرقی کشور، همین‌طور جنوب شهرهای پیونگ‌یانگ و هوانگ‌های یافت می‌شوند. در

کشاورزان کره شمالی در یک شالیزار برنج نشا می‌کنند. برنج محصول عمده کشاورزی کره شمالی است.

با وجود تلاش دولت به تشویق شهروندان به داشتن خانواده بزرگتر، بر اساس آمارهای سازمان ملل، جمعیت کره شمالی رو به کاهش است.

بخش‌های کوهستانی کشور گاوش روش می‌دهند، و سایر دام‌ها نظیر بُز، گوسفند، خوک، و ماکیان نیز بخشی از تولیدات حوزه کشاورزی کره شمالی است.

کره شمالی کوشیده است، با کمک سازمان ملل و استفاده از کودهای شیمیایی و آبیاری، تولید مواد خوراکی را افزایش دهد. مثلاً، کشور در سال ۱۹۹۰ بیش از ۱۷۰۰ مخزن آب داشت که حدود ۷۰ درصد زمین‌های زیر کشت کشور را آبیاری می‌کرد. متأسفانه این تلاش‌ها به خودکفایی کره شمالی نینجامیده است. بر عکس، در سال‌های اخیر، منابع محدود کشاورزی کشور به همراه بلایای طبیعی نظر سیل، خشکسالی، و مشکلات دیگر، به کمبود دائمی مواد غذایی برای کره‌ای‌های شمالی و وابستگی به کمک غذایی سازمان ملل و دیگر منابع خارجی انجامیده است.

جمعیت

گرفتن آمار جمعیت از دولت فاقد روحیه همکاری کره شمالی، مانند دیگر

آمارها، دشوار است، اما کارشناسان متکی به داده‌هایی هستند که این کشور در ۱۹۸۹ در ازای دریافت کمک به سازمان ملل داده است. بر پایه این داده‌ها، جمعیت شناسان کلی جمعیت کره شمالی را در نیمة دهه ۱۹۹۰، $21/4$ میلیون برآورد کردند. اما باور بر این است که کره شمالی در آمارهای سال ۱۹۸۹ کل مردانی را که نیروهای نظامی گسترش‌داش را تشکیل می‌دادند به حساب نیاورده است. آن‌طور که در مطالعه کره شمالی در کتابخانهٔ کنگره توضیح داده شده، «تعداد واقعی مردان پنهان» ارتش کره شمالی تا ۱۹۸۶ به $1/2$ میلیون رسیده بود ... که به لحاظ تعداد پنجمین نیروی نظامی بزرگ جهان را تشکیل می‌داد». (۲)

افزون بر آن، با وجود تشویق دولت به این‌که مردم کره شمالی خانواده‌های بزرگ داشته باشند و إعمال سیاست‌هایی به منظور کاهش ساعت‌کار مادران و مراقبت روزانه از کودکان، به نظر می‌رسد که میزان رشد جمعیت کره شمالی رو به کاهش است. در ۱۹۶۰، آهنگ رشد سالانه جمعیت $2/7$ درصد بود؛ در ۱۹۷۵ به $1/9$ درصد کاهش یافت؛ و در ۱۹۹۱ همان $1/9$ درصد باقی ماند. این کاهش تولدها به عواملی چون محدودیت فضای مسکونی و انتظار از زنان برای مشارکت برابر با مردان در کار نسبت داده شده است. همچنین، کشور از ۱۹۹۱ با کمبود شدید مواد خوراکی و مشکلات اقتصادی روبه‌رو بوده که سبب سوء‌تغذیه و مرگ بسیاری از مردم، به ویژه کودکان، شده است. عقیده بر این است که این مشکلات در کاهش بیشتر رشد جمعیت کره شمالی نقش دارند.

افزون بر آن، در قرن‌های بیستم و بیست و یکم تعداد بیشتری از کره‌ای‌ها شبه‌جزیره را به قصد اقامت دائمی در دیگر کشورها ترک کرده‌اند. مثلاً، در دوره‌ای که ژاپن کره را اشغال کرده بود، بسیاری از کره‌ای‌ها به منچوری، در شمال شرقی چین، و به اتحاد شوروی، ژاپن و ایالات متحده مهاجرت کردند. بسیاری به دلایل اقتصادی کشور را ترک کردند، چون نمی‌توانستند کار پیدا کنند یا زمینشان را از دست داده بودند. پس از تأسیس کره شمالی در مقام یک کشور مستقل در سال ۱۹۴۸، تعدادی از مهاجران کره‌ای در ژاپن به کره شمالی بازگشتند، اما این گرایش پس از دریافت گزارش‌هایی در مورد مشکلات موجود در آن‌جا کاهش یافت. کاهش بیشتر جمعیت از دهه ۱۹۹۰ آغاز شد، زمانی که موجی کوچک اما فزاينده از پناهندگان کره شمالی برای گریز از گرسنگی،

دشواری‌های اقتصادی، و سرکوب سیاسی، شروع به گذر از مرز چین کرد.

شهرها و شهرنشینی

مردمی که در کره ماندند در دشت‌ها و جلگه‌ها اقامات گزیدند و در شهرهای عمده کشور متمرکز شدند؛ عمدتاً بدین سبب که بیشتر بخش‌های کره شمالی ناهموار، دارای قله‌های آتش‌فشانی و برف سنگین در زمستان و در نتیجه غیرقابل سکونت است. بنابراین، نواحی کوهستانی نزدیک مرز چین کمترین جمعیت را دارد و بیشترین تمرکز مردم در نواحی اطراف پیونگیانگ، و ناحیه ساحلی شرقی پیرامون شهر هامونگ است.

افزون بر آن، کره شمالی، از زمان پایان جنگ کره، یک الگوی شهرنشینی سریع را پشت سر گذاشته است، که ضمن آن بسیاری از ساکنان روستاهای شهرها مهاجرت کردند. مثلاً، بر پایه آماری که کره شمالی در سال ۱۹۸۹ به سازمان ملل ارائه کرد، برآورد می‌شد که ۵۹/۶ درصد جمعیت در ۱۹۸۷ شهری بودند؛ مقایسه کنید با ۱۷/۷ درصد در ۱۹۵۳. به نظر می‌رسد که بیشتر این نقل مکان به مراکز شهری کمی پس از تأسیس کره شمالی، بین ۱۹۵۳ و ۱۹۶۰، رخ داده است. اما تعریف «شهر» در کره شمالی ممکن است با تعریف استاندارد متفاوت باشد: ظاهراً این تعریف شامل آبادی‌های کوچک بیشتر هزار نفری نیز می‌شود، و حتی پُر جمعیت‌ترین شهرها، نظیر پیونگیانگ، کم جمعیت‌تر از نواحی مشابه در کره جنوبی‌اند.

پیونگیانگ بزرگ‌ترین شهر کره شمالی، همین‌طور پایتخت و مرکز اقتصادی و فرهنگی آن است. این شهر حدود ۲/۳ میلیون نفر جمعیت دارد. کره شمالی این شهر را جایی دیدنی ساخته است؛ با سامانه مترو، بزرگراه‌های چندخطی، ساختمان‌ها و آسمان‌خراش‌های مدرن فراوان و یادمان‌های دولتی باعظمت. هامونگ، دومین شهر بزرگ کشور، مرکز استان هامگیانگ شمالی، نزدیک ساحل شرقی و در شمال بندر ونسان واقع شده است. هامگیانگ (با حدود ۷۰۱,۰۰۰ نفر جمعیت) عمدتاً شهری صنعتی است، اما از دوران باستان وجود داشته و تعدادی بناهای تاریخی دارد. دیگر شهرهای بزرگ کره شمالی عبارت‌اند از: چونگجین (۵۲۰,۰۰۰)، نامپو (۳۷۰,۰۰۰)، سانچون (۳۵۶,۰۰۰)، و سینوئیجو (۲۸۹,۰۰۰).

تصویری از پیونگ یانگ، پایتخت کره شمالی

پیونگ یانگ پایتخت کره شمالی است و نامش به معنای «زمین هموار» یا «جای راحت» است. در دو سوی رودخانه تائه دونگ در بخش شمال غربی کشور واقع شده، منطقه‌ای در کره شمالی که به خاطر دشت‌ها و کشاورزی اش مشهور است و تپه‌ها و کوه‌های شمال و شرق حافظ و حایل آن هستند. این شهر حدود ۴۰ میلیون نفری مدرن‌ترین مکان در کره شمالی است و بهتر از هرجای دیگری در کشور به آن رسیدگی می‌شود. پارک‌ها و فواره‌ها، بلوارهای پهن و پُردرخت و جاده‌های عریض چندخطی ای دارد که با وسوسات زیاد نگهداری می‌شوند. این بزرگ‌ترین شهر کره شمالی کاملاً تمیز و تقریباً آرام و بی سروصداست. دیدارکنندگان گزارش می‌دهند که هیچ زباله و آشغال، هیچ تابلو و نشان تبلیغاتی، هیچ آثیر و سوت خطر، و تقریباً هیچ ترافیکی وجود ندارد. در خیابان‌های پیونگ یانگ به ندرت می‌توان کسی را مشاهده کرد، و شب‌ها حتی در ساختمان‌های بلندمرتبه و بسیار مدرن، هیچ چراغی روشن نیست. این‌ها، که در یک چینی فضای شهری عجیب و غریب به نظر می‌آیند، با توجه به نظام حکومت کمونیستی کره شمالی و اقتصاد رو به افول کشور قابل توضیح‌اند. در کره شمالی کسب و کار خصوصی ممنوع است، بنابراین تنها تابلوها و تندیس‌های موجود حاوی مطالبی در ستایش رهبران حکومتی کره شمالی است. فقدان برق و نبود ترافیک، عابران پیاده و کسب و کار خصوصی عمق بحران اقتصادی کشور را آشکار می‌سازد، که در آن مردم پول حمل و نقل یا برق را ندارند و کار و صنعت تقریباً متوقف شده است. اما یک وجه مثبت پایتخت تمیزی آن است. گروههایی از زنان کره شمالی پیوسته خیابان‌ها و بزرگراه‌ها را رُفت و روب می‌کنند و آلو دگی تقریباً وجود ندارد.

هر چند پیونگ یانگ تقریباً ۴۰ میلیون نفر جمعیت دارد، شهری بسیار پاکیزه و آرام است.

حمل و نقل و ذیرساخت

زیرساخت کره شمالی، بهویژه سامانه حمل و نقل آن، عموماً کهنه است و نیاز به نوسازی دارد. تعداد خیلی کمی از مردم کره شمالی خودروی شخصی دارند، و حمل و نقل بارهای تجاری و جابه‌جایی مسافران بیشتر از طریق راه‌آهن صورت می‌گیرد. مثلاً، به گزارش کتابخانه کنگره، در دهه ۱۹۹۰: «۹۰ درصد بارها از طریق راه‌آهن، ۷ درصد از طریق جاده‌ها و ۳ درصد از راه‌های آبی جابه‌جا می‌شد. ... این ارقام در مورد جابه‌جایی مسافران به ترتیب ۶۲ درصد، ۳۷ درصد، و یک درصد بود.»^(۳) دو خط آهن عمده از شمال به جنوب می‌رود، یکی در امتداد ساحل شرقی و دیگری در امتداد ساحل غربی. دو خط شرقی-غربی شهرهای پیونگیانگ و ونسان را به هم متصل می‌کند، و خط سوم شرقی-غربی استان‌های کوهستانی شمال را در طول مرز چین به هم مرتبط می‌سازد.

حمل و نقل محدودی از طریق راه‌های آبی، بهویژه در امتداد ساحل‌ها، صورت می‌گیرد. رودهای داخلی هم فقط بخش‌هایی از آن‌ها قابل کشتیرانی‌اند و تنها ظرفیت پذیرش کشتی‌های کوچک‌تر را دارند. مهم‌ترین بنادر کره شمالی نامپو در ساحل غربی و ناجین، چونگ‌جین، ونسان و هام‌هونگ در ساحل شرقی هستند. کشتیرانی ساحلی در ساحل شرقی به سبب عمق آب پذیرای کشتی‌های سنگین‌تر و بزرگ‌تر است.

در مورد سفرهای هوایی، گرچه در کره شمالی فرودگاه‌هایی وجود دارد، ارتباطات هوایی بین‌المللی و پروازهای منظم و برنامه‌ریزی شده چندانی وجود ندارد. یک فرودگاه بین‌المللی در سونان، نزدیک پیونگ‌یانگ وجود دارد که پروازهایی به جاهایی مثل مسکو، پکن، توکیو و جاهایی در خاورمیانه و آفریقا دارد. سفر هوایی داخلی نیز به چند مسیر محدود می‌شود، مثل مسیرهایی که پیونگ‌یانگ را به هام‌هونگ، ونسان و چونگ‌جین مرتبط می‌سازند.

به سبب کمبود سوخت و تقریباً نبود خودروهای شخصی، به جاده‌ها در کره شمالی خیلی رسیدگی نمی‌شود. مثلاً در ۱۹۹۰ تنها چند جاده آسفالت شده وجود داشت. اکثر جاده‌ها خاکی یا شنی‌اند. بزرگراه‌های

چند خطی ساخته شده‌اند که پیونگیانگ را به شهرهایی چون ونسان، نامپو و کائه سونگ متصل کنند. اما اکثر وسایل نقلیه متعلق به ارتش و مورد استفاده آن است، هرچند کشور در مقطعی دارای یک خط اتوبوسرانی بود که روستاهای را به هم مرتبط می‌ساخت.

کره شمالی از بسیاری جهات خوش‌آقبال است: کوهستان‌های زیبا، منابع کانی، و آب فراوان. اما با کمبود منابع کشاورزی مورد نیاز برای تأمین غذای کافی برای مردمش روبروست و از واردات از دیگر کشورها و مناسبات اقتصادی با آن‌ها محروم است و هنوز مانده تا به مثابة کشوری مدرن به پیشرفت و شکوفایی برسد.

تاریخ پربار کره

تاریخ کره به هزاران سال پیش بر می‌گردد و از تهاجم مکرر قدرت‌های خارجی هم‌جوار حکایت دارد، از جمله چینی‌ها که در پی تسلط بر شبه‌جزیره کره بودند. این تهاجم‌ها بر فرهنگ و تمدن کره تأثیر چشمگیری داشت. در عین حال، این حملات مکرر اشتیاق به رهایی از سلطه بیگانگان را در میان مردمان کره دامن زد و به تأسیس یک پادشاهی متحده و مستقل انجامید که قرن‌های طولانی دوام آورد. اما رخدادهای قرن بیستم به این دوران طولانی خود مختاری کره پایان داد، هرچند تمایل شدید کره‌ای‌ها به استقلال و وحدت تا به امروز ادامه یافته است.

کوه باستان

باستان‌شناسان بر این باورند که کره از دوران پارینه‌سنگی نخستین، یعنی بیش از سیصد هزار سال پیش، مسکونی بوده است. این مردمان نخستین در غارها زندگی و با شکار و ماهیگیری گذران می‌کردند. در دوران نوسنگی، قبایل در شبه‌جزیره کره شروع به شکل‌گیری کردند. با شروع عصر برنز (مفرغ)، کشت برنج در کره آغاز شد. نخستین تمدن ثبت شده کره، پادشاهی چوسان کُهن، ظاهراً قرن‌ها پیش از تولد مسیح شکل گرفته بود.

از همان دوران نخستین، کره در معرض تهاجم و انقیاد همسایگان نیرومندتر خود قرار گرفت. در واقع، کره در طول دوهزار سال تاریخ ثبت شده‌اش بیش از نهصد بار با تهاجم بیگانگان روبرو شد. مثلاً دودمان چینی هان در ۱۰۸ پیش از میلاد به کره حمله کرد و پادشاهی باستانی چوسان را فتح کرد، و در نیمه شمالی شبه‌جزیره چهار مستعمره تحت کنترل چینی‌ها را تأسیس کرد. اما چینی‌ها در برابر مقاومت کره‌ای‌ها نتوانستند سلطه خود را حفظ کنند و آخرین مستعمره چین در کره در ۲۱۳ میلادی از بین رفت.

قبایل کره‌ای، در جریان نبرد با چینی‌ها، به تدریج در سه پادشاهی جداگانه و قدرتمند کره‌ای به نام‌های سیلا، پائکچه و کوگوریو متعدد شدند. کوگوریو در ابتدا از دو پادشاهی دیگر وسیع‌تر و قدرتمندتر بود. این پادشاهی، که بر منطقه وسیعی از شمال شرقی کره تسلط داشت که به داخل خاک چین نیز کشیده می‌شد، پایتخت خود را در پیونگ‌یانگ تأسیس کرد. پادشاهی پیکچه در کره جنوبی نزدیک سئول (پایتخت امروزی کره جنوبی) پدیدار شد و تمدنی شکوفا ایجاد کرد که تأثیر زیادی در ژاپن گذاشت. سیلا آخرین پادشاهی بود که در کره مرکزی سر برآورد، اما سرانجام قدرت آن دو پادشاهی دیگر را تحت الشعاع خود قرار داد. طی یک دوره چندقرنی، هریک از این پادشاهی‌ها فرهنگ و ساختار سیاسی پیچیده‌ای بر اساس الگوی فرهنگ چینی پدید آورد. اما، همزمان با آن، از آنجا که هریک از این سه پادشاهی در پی گسترش دامنه قلمرو و نفوذ خود بود، درگیری میانشان بروز کرد.

در اواخر قرن ششم، هر سه پادشاهی بار دیگر با تجاوز چین روبرو شدند. اما سیلا سرانجام با کمک چینی‌ها دو پادشاهی دیگر را شکست داد و سپس نیروهای متتجاوز چینی را هم بیرون راند. سیلا در پایان قرن هفتم میلادی نخستین حکومت متعدد کره را تشکیل داد و تمدنی شکوفا و پیشرفت‌هه ایجاد کرد که دو قرن و نیم دوام آورد. کره‌ای‌ها در این دوره به